

บรรณานุกรม

- กนกวรรณ อุกขาติ. (2541). แนวโน้มการพัฒนาหลักสูตรห้องถินการศึกษานอกโรงเรียน
สายอาชีพจากภูมิปัญญาชาวบ้านในศตวรรษที่ 21. ปริญณานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร
มหาบัณฑิต, สาขาวิชาสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กรรมการศึกษานอกโรงเรียน. (2545). แนวทางการพัฒนาและการผลิตสื่อการศึกษานอกระบบ
ตามแนวทางราชบัณฑุณิติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ: องค์กรรับส่งสินค้า
และพัสดุภัณฑ์.
- กรมวิชาการ. (2539). สรุปผลการประชุมสัมมนาเรื่อง ภูมิปัญญาห้องถินกับหลักสูตรที่พึง
ประสงค์. กรุงเทพฯ: คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงวัฒนธรรม. (2546). กระทรวงวัดนนทบุรี. กรุงเทพฯ: รุ่งศิลป์การพิมพ์.
- _____. (2547). เอกสารประกอบการประชุมสัมมนานักบริหารงานวัฒนธรรม ประจำปี
งบประมาณ 2547. กรุงเทพฯ: กระทรวงวัฒนธรรม.
- กฤษฎา ยศชรีสุ. (2546). การนำภูมิปัญญาห้องถินเข้าสู่โรงเรียน: กรณีศึกษาจังหวัดราชบุรี.
ปริญณานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาบริหารการศึกษา, บัณฑิต
วิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กาสัก เพ็ชร์นามาก. (2543). กระบวนการพัฒนาประชาสัมคมสำหรับสภាធัฒนธรรมจังหวัด.
กรุงเทพฯ: กรมการศาสนา.
- กิตima ปรีดิลก. (2521). ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับปรัชญาการศึกษา. กรุงเทพฯ: อักษรบันทึก.
- กุหลาบ วัฒนศัจธรรม. (2546). รายงานการวิจัยเรื่องสถานภาพและกลยุทธ์การส่งเสริมและ
สนับสนุนภูมิปัญญาห้องถินที่เกี่ยวกับการพัฒนาองค์ความรู้ทางเศรษฐกิจในชุมชนภาคตะวันออก
ของประเทศไทย. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- คงนางค์ ช่อชู. (2547). กระบวนการเรียนรู้และสืบทอดการทดลองผ้าไหมของผู้ท่องภูมิปัญญา
อำเภอโพธิ์ จังหวัดบุรีรัมย์. ปริญณานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต,
สาขาวัฒนศาสตร์เพื่อการพัฒนา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม.
- คณะกรรมการฝ่ายป्रamaลเอกสารและจดหมายเหตุ. (2542). วัฒนธรรม พัฒนาการทาง
ประวัติศาสตร์ เอกลักษณ์และภูมิปัญญาจังหวัดตราด. กรุงเทพฯ: ม.ป.ท.
- คณะกรรมการวัฒนธรรมจังหวัดตราด. (2540). รายงานการวิจัย การวิเคราะห์เชิงมุ่งที่น้ำ
เตาบล ในจังหวัดตราด. ตราด: สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดตราด.
- คณะกรรมการวิจัยวัฒนธรรมภาคใต้. (2533). การเก็บข้อมูลวัฒนธรรมเพื่อการวิจัย.
ภูเก็ต: คณะกรรมการวิจัยวัฒนธรรมภาคใต้.

งานพิศ สัตย์สุวน. (2547). การวิจัยเชิงคุณภาพทางมนุษยวิทยา (พิมพ์ครั้งที่ 5).

กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชาญวรรณ ธรรมวัตร. (2530). รายงานการวิจัย “เรื่องบทบาทของหมอลำต่อสังคมอีสาน ในช่วงกึ่งศตวรรษ”. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ.

———. (2543). ภูมิปัญญาอีสาน (พิมพ์ครั้งที่ 3). มหาสารคาม: โครงการดำเนิน
คณะกรรมการศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ฉัตรพิพิพ. นาถสุภา. (2537). วัฒนธรรมไทยกับชนวนการเปลี่ยนแปลงสังคม. กรุงเทพฯ:
สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชนิดา รักษ์ผลเมือง. (2527). แนวโน้มการศึกษาในระบบโรงเรียนในช่วงแผนพัฒนาการศึกษา
แห่งชาติ ฉบับที่ 6 และ 7. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชูชาติ พิณพาท. (2541). สำรวจเพื่อบ้านภาคตะวันออก. กรุงเทพฯ: สำนักงาน
คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ.

ณัฐยา ทิพวัตน์. (2543). การจัดการเรียนการสอนวิชาศิลปศึกษา โดยการใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น
“หนังตะลุง” ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสงขลา.
บริณยานิพนธ์บริณญาครุศาสตร์รวมทั้งบัณฑิต, สาขาวัฒนศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย,
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ณิชา ประกอบทรัพย์. (2545). วิเคราะห์วรรณกรรมร้อยกรองของ หม่อมหลวงบิน มาลากุล.
บริณยานิพนธ์บริณญาการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาบริหารการศึกษา, บัณฑิต
วิทยาลัย, มหาวิทยาลัยทักษิณ.

ทัศนีย์ กระต่ายอินทร์. (2521). ความเคลื่อนไหววรรณกรรมร้อยแก้วของไทย ระหว่าง พ.ศ. 2453.
บริณยานิพนธ์บริณญาการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาบริหารการศึกษา, บัณฑิต
วิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ.

ทัศนีย์ ทานตวนิช. (2523). การศึกษาและร่วบรวมวรรณกรรมพื้นบ้านภาคตะวันออก
(ระยะที่ 2) โครงการศูนย์ส่งเสริมวัฒนธรรมภาคตะวันออก. ชลบุรี: มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทร์วิโรฒ.

ทัศนีย์ หรรษณรงค์. (2546). การถ่ายทอดภูมิปัญญาด้านนิเวศวิทยาของชาวกะเหรี่ยง ในพื้นที่
อุทยานแห่งชาติดอยอินทนนท์. บริณยานิพนธ์บริณญาศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต,
สาขาวัฒนศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ธนู บุญยรัตพันธุ์. (2531). ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้าน. กรุงเทพฯ: ม.ป.ท.

ธีระชัย เจ้าสกุล. (2545). รายงานการวิจัยการพัฒนาและขยายผลหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ภูมิปัญญาท้องถิ่นโดยการจัดการเรียนการสอนของวิทยาลัยสารพัดช่างตราด.

ตราด: วิทยาลัยสารพัดช่างตราด (วิทยาเขตบุนินทร์).

นันท์นันวัฒน์ ศิริเขตต์. (2546). การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นโดยใช้ภูมิปัญญาชาวบ้าน ในกลุ่ม โรงเรียนยังเมิน สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอสะเมิง จังหวัดเชียงใหม่.

ปริญญาณิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาพัฒนาศึกษา, บัณฑิต วิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

นิตินันท์ พันทวี. (2544). การศึกษาพื้นที่กรรมท้องถิ่นในฐานะทุนวัฒนธรรมเพื่อการพัฒนาชุมชน: กรณีศึกษาพื้นที่รวมบ่ายศรีสูงวัฒน์อีสาน. ปริญญาณิพนธ์ปริญญาศาสตรดุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชาพัฒนาศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นิพนธ์ ฤทธิสวัสดิ์. (2524). วรรณคดีเกี่ยวกับชนบทรวมเนื้อเพลงประเทศไทย (พิมพ์ครั้งที่ 2).

พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ.

นิภา เดียมโภเชต. (2533). ประเพณีท้องถิ่นของจังหวัดจันทบุรี. จันทบุรี: ศูนย์วัฒนธรรมจังหวัด.

นิศา ชูโต. (2540). การวิจัยเชิงคุณภาพ. กรุงเทพฯ: พี.เอ็น.การพิมพ์.

บังอร ฝ่ายสัจจา. (2546). การใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อจัดการเรียนการสอนการศึกษา นอกโรงเรียนในจังหวัดยะลา. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.

เบญจฯ ยอดคำเนิน-แอ็ตติก์. (ม.ป.ป.). การวิเคราะห์และการเขียนรายงานการวิจัยเชิงคุณภาพ. กรุงเทพฯ: สมาคมวิจัยเชิงคุณภาพแห่งประเทศไทย.

ประดิษฐ์ อินทนิล. (2523). การศึกษาความหลากหลายเล่นพื้นบ้าน ดนตรี และพื้นที่อนุรักษ์ ภาคตะวันออก จังหวัดระยอง จันทบุรี และตราด. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ.

ประเทือง คล้ายสุบรรณ. (2531). วัฒนธรรมพื้นบ้าน. กรุงเทพฯ: สุทธิสารการพิมพ์.

ประเวศ อะสี. (2536). ภูมิปัญญาชาวบ้านกับการพัฒนาชนบท. กรุงเทพฯ: ออมรินทร์พรินติ้ง แอนด์พับลิชชิ่ง.

ปรานี วงศ์เทศ. (2525). พื้นบ้านพื้นเมือง. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์เจ้าพระยา.

ปริวดา เกลิมแผ่ กออนันต์กุล. (2540). ร่างกายกับสุนทรีย์อุจจารดในการละเล่นของชาวบ้าน. ร่างในลักษณะบ้าน, 1(2), 125-129.

ปรีชา อุยตระกุล. (2539). ภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อการศึกษากองระบบในประสบการณ์วิชาชีพ การศึกษากองระบบ (หน่วยที่ 1-8). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

ปาน กิมปี. (2540). การพัฒนาเครือข่ายการเรียนรู้การศึกษานอกโรงเรียนเพื่อการพึ่งตนเองของชุมชน. ปริญญาดุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชาพัฒนาศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บุญชัย ใจนา. (ม.ป.ป.). ระบำบ้านไร่. กรุงเทพฯ: ราชภัฏเชียงใหม่ วัดเกะ.

ผาสุก หันเจริญ. (2540). วรรณกรรมห้องถินจันทบุรี. จันทบุรี: ศูนย์พัฒนาการเรียนการสอน วิชาภาษาไทยจังหวัดจันทบุรี.

พวยพร ไตรรัตน์สิงหกุล. (2537). ภูมิปัญญาท้องถินในการถ่ายทอดนักกรรรมพื้นบ้าน เครื่องจักสานบ้านหนองป่าดอง อำเภอพนมสาคร จังหวัดฉะเชิงเทรา. ปริญญาดุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชาพัฒนาศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พรพิพัฒน์ อันทิวโรหี้ย. (2545). บทบาทการศึกษาในการสืบทอดและพัฒนาทางวัฒนธรรม: กรณีศึกษาวัดนันดร์ธรรมชាណสวนผึ้งจันทบุรี. ปริญญาดุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชาพัฒนาศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พรสวรรค์ สุวรรณศรี. (2547). การวิเคราะห์คุณค่า การดำรงอยู่ และการสืบทอดผู้อาชีวาน. ปริญญาดุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชาพัฒนาศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พระยาอนุมานราชชน. (2514). วัฒนธรรมและประเพณีต่าง ๆ ของไทย. กรุงเทพฯ: คลังวิทยา.
_____. (2515). วัฒนธรรม. กรุงเทพฯ: บรรณาคาร.

พัชรินทร์ สรสุนทร. (2546). ภูมิปัญญาท้องถินจังหวัดพิษณุโลก. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยราชภัฏ。
ไฟโรมน์ ขวัญคง. (2546). การศึกษาผลการเรียนรู้โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการ จากการใช้แหล่งเรียนรู้และภูมิปัญญาท้องถิน: กรณีศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนทุ่งยางแดงพิทยาคม. กรุงเทพฯ: คณะกรรมการวิจัยการศึกษา การศึกษา และการวัดมนตรรสม.

มานิต กิตติจูงจิต, สุรพล เอี่ยมอุ่รวรพย์. (2546). พัฒนาสังคมและชุมชน: กิจกรรม. กรุงเทพฯ: แสงจันทร์การพิมพ์.

มาลินี สถาคำข้าว. (2538). การใช้ภูมิปัญญาท้องถินในการเรียนการสอนสังคมศึกษาในโรงเรียน มัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ: สถาการศึกษาแห่งชาติ.

ยศ สันตสมบต. (2544). มนุษย์กับวัฒนธรรม: สังคมวิทยาและมนุษยวิทยา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

- ร่วมกับ จังคันธุรักษ์พันธุ์. (2544). รูปแบบการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิต สำนักทดสอบมหาวิทยาลัย. ชลบุรี: โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- รังสรรค์ จันตี. (2544). ภูมิปัญญาพื้นบ้าน: มติทางวัฒนธรรมในการดูแลรักษาผู้ติดเชื้อและผู้ป่วยโอดส์ในภาคเหนือของประเทศไทย. เชียงใหม่: มิ่งเมือง.
- รัตนะ บัวสนธ. (2537). แนวทางการค้นหาภูมิปัญญาท้องถิ่น. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการกระทรวงศึกษาธิการ.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2534). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2530. กรุงเทพฯ: วัดนาพานิช.
- _____. (2539). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: อักษรเจริญหัตถ์.
- _____. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์ พับลิเคชั่น.
- รุ่ง แก้วแดง. (2543). ปฏิวัติการศึกษาไทย (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มติชน.
- ราวนุติ สุภาพ. (2546). กระบวนการถ่ายทอดความรู้ด้วยกล่องปูจា: กรณีศึกษาจังหวัดลำปาง. บริษัทภานุพันธ์บริษัทภานุพันธ์, จำกัด, สาขาพัฒนาศึกษา, บ้านทิศวิทยาลัย, จังหวัดลำปาง.
- วันชัย เรืองอุดม. (2543). ปัจจัยที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นในการพัฒนาบริการทางการท่องเที่ยว กรณีศึกษาชุมชนตำบลท่าทราย อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี. นนทบุรี: ม.ป.ท.
- วัยรุ่น พรครองนันต์. (2547). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับแนวคิดในการอนุรักษ์วัฒนธรรมของชุมชน ศึกษาเฉพาะกรณีชุมชนแม่คลางาม อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี. บริษัทภานุพันธ์บริษัทภานุพันธ์, จำกัด, สาขาการบริหารการศึกษา, บ้านทิศวิทยาลัย, สถาบันราชภัฏรำไพพรรณี.
- วิชัย วงศ์ใหญ่. (2543). ปฏิรูปการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: S.R. Printing Limited Partnership.
- วิทยา นันท์นภา. (2544). รายงานการวิจัย เรื่อง วัฒนธรรมการเรียนรู้ในชุมชนเขมรป่าดง. กรุงเทพฯ: คณะกรรมการวิจัยการศึกษา.
- วิศนี ศิลตระกุล. (2541). การพัฒนารูปแบบการศึกษาอกโรงเรียนเพื่อปรับปรุงคุณภาพชีวิตและสังคมตามแนวความคิดการพัฒนาที่ยั่งยืนในเขตอุตสาหกรรม. บริษัทภานุพันธ์บริษัทภานุพันธ์, จำกัด, สาขาพัฒนาศึกษา, บ้านทิศวิทยาลัย, จังหวัดนนทบุรี.

ศิริพร สีตระธนาน. (2531). รวมบทความการวิเคราะห์ข้อมูลทางคติชนวิทยา. กรุงเทพฯ:

สถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศุนย์วัฒนธรรมจังหวัดชลบุรี. (2541). ผู้มีวัฒนธรรมดีเด่นทางวัฒนธรรมของจังหวัดชลบุรี ประจำปี พ.ศ. 2540. ชลบุรี: พิพิธภัณฑ์.

ศุนย์วัฒนธรรมจังหวัดสุรินทร์. (2526). เพลงพื้นบ้านและการละเล่นพื้นบ้านจังหวัดสุรินทร์. สุรินทร์: วิทยาลัยครุศาสตร์.

ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมและศูนย์วัฒนธรรมวิทยาลัยครุเชียงใหม่. (2531). รวมบทความจากกราฟสัมมนาล้านนาคดีศึกษา “เพลงและการละเล่นพื้นบ้านล้านนา”. เชียงใหม่: วิทยาลัยครุเชียงใหม่.

สภาวัฒนธรรมกิ่งอำเภอเกาะช้าง. (2548). การศึกษาคุณภาพชีวิตและวิถีชีวิตรายหมู่บ้าน กิ่งอำเภอเกาะช้าง จังหวัดตราด. ตราด: สภาวัฒนธรรมกิ่งอำเภอเกาะช้าง.

สภาวัฒนธรรมจังหวัดตราด. (2544). ภูมิปัญญาท้องถิ่นจังหวัดตราด. ตราด: สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดตราด.

สมคิด อิสรະวัฒน์. (2538). รายงานการวิจัยเรื่องลักษณะการเรียนรู้ด้วยตนเองของคนไทย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล.

สมปราษฐ์ อัมมะพันธุ์. (2542). ประเพณีและพิธีกรรมในวรรณคดีไทย. กรุงเทพฯ: โอดี้นส์โดย.

สามารถ จันทร์สุรย์. (2536). ภูมิปัญญาชาวบ้านกับการพัฒนาชนบท. กรุงเทพฯ: มูลนิธิภูมิปัญญา.

สารานุกรมไทย. (2543). สารานุกรมไทยสำหรับเยาวชน เล่มที่ 23. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มติชน.

สาโรช บัวครี. (2531). ศาสตราจารย์ ดร.สาโรช บัวครี ปราชญ์ผู้ทรงศีล. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2542). แนวทางส่งเสริมภูมิปัญญาไทยในการจัดการศึกษา. กรุงเทพฯ: พิมพ์ดี.

_____. (2545). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545. กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2549). แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554). กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. (2543). ชุมชนวัฒนธรรมไทยสู่ภัยเศรษฐกิจ 2541. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.

_____. (2544). พระธรรมปีฎก ประเวศ วงศ์, เอกวิทย์ ณ กลาง วัฒนธรรมเสวนานะวัดญาณเวศกวัน. กรุงเทพฯ: ภาคธรรศ.

สำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัยกระทรวงวัฒนธรรม. (2546). การประชุมวิพากษ์แผนแม่บท
วัฒนธรรม (ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: ม.ป.ท.

สำนักงานสถิติจังหวัดตราด. (2549). รายงานสถิติจังหวัด พ.ศ. 2549. ตราด: สำนักงานสถิติ
พยากรณ์.

สิริวรรณ วงศ์ทัด. (2546). เอกสารประกอบการสอนวิชา 208281 คติชนวิทยา FOLKLORE.
ชลบุรี: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.

สุกัญญา ภัทรชาชัย. (2540). เพลงปฏิพักษ์: บทเพลงแห่งปฏิกรณ์ของชาวบ้านไทย. กรุงเทพฯ:
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สุกัญญา สุชาดา. (2545). เพลงพื้นบ้านศึกษา. กรุงเทพฯ: ศูนย์คติชนวิทยา, คณะอักษรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุจิตต บัวพิมพ์. (2530). การศึกษาวัฒนธรรมพื้นบ้านในสถาบันอุดมศึกษา. ปริญญาโทพินิจกรรม
ปริญญาครุศาสตร์บัณฑิต, สาขาวิชาอุดมศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

สุจิตรา ศุคนธ์ทรัพย์. (2540). การวิเคราะห์คุณลักษณะไทย คุณค่า และกระบวนการถ่ายทอด
ศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวแบบไทย: กระบวนการบูรณะ. ปริญญาโทปริญญาครุศาสตร์
ดุษฎีบัณฑิต, สาขาวัฒนศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. (2524). วรรณคดีวิเคราะห์. สงขลา: มงคลการพิมพ์.

_____. (2525). วัฒนธรรมพื้นบ้าน: แนวปฏิบัติภาคใต้. ใน สถาบันทักษิณคดีศึกษา
วัฒนธรรมพื้นบ้าน: แนวปฏิบัติภาคใต้. สงขลา: สถาบันทักษิณคดีศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์.

สุมน ออมริวัฒน์. (2535). ความคิดและภูมิปัญญาไทยด้านการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 2).
กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุพัตรา ชาติบัญชาชัย. (2549). กระบวนการเรียนรู้ แนวคิด ความหมายและบทเรียนในสังคมไทย.
กรุงเทพฯ: พิลิชชูไทย ออฟเซ็ท.

สุพัตรา สุภาพ. (2525). สังคมและวัฒนธรรมไทย คำนิยม ครอบครัว ศาสนา ประเพณี.
กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนพานิช.

_____. (2543). สังคมและวัฒนธรรมไทย คำนิยม ครอบครัว ศาสนา ประเพณี
(พิมพ์ครั้งที่ 11). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนพานิช.

สุภางค์ จันทรานิช. (2546). วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 11). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

สมามาลย์ เรืองเดช. (2518). เพลงพื้นเมืองจากพนมทวน. กรุงเทพฯ: หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู.

สุวรรณ วงศ์สกุล. (2547). การศึกษาวัฒนธรรมการถ่ายทอดดนตรีประจำชาติไทยและญี่ปุ่น. บริณญาณิพนธ์บริณญาคุรุศาสตรดุษฎีบัณฑิต, สาขาวัฒนศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุวิชัย โภคียะวัฒน์. (2540). รายงานผลการวิจัยเรื่องวัฒนธรรมและภูมิปัญญาพื้นบ้านของชาวชองในภาคตะวันออก. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ.

สุวิทย์ มูลคำ. (2544). เรียนรู้สู่ความมืออาชีพ. กรุงเทพฯ: ที.พี.พรินท์.

อศิน พิพัฒน์. (2536). คู่มือการวิจัยเชิงคุณภาพเพื่องานพัฒนา. ขอนแก่น: สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

อดุลย์ ดวงดีทิรัตน์. (2547). โครงการ "แนวทางการเดิมสร้างและพัฒนาบทบาทของสื่อพื้นบ้านเพื่อการพัฒนาชุมชน". กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.

อดุลย์ วงศ์ศรีคุณ. (2543). การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ของชุมชนที่ทำให้ชุมชนเข้มแข็ง. บริณญาณิพนธ์บริณญาคุรุศาสตรดุษฎีบัณฑิต, สาขาวัฒนศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อนงค์นาฏ เจริญราย. (2547). การสืบทอดปีพายบုในจังหวัดยะลา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์。

เอนก นาคบุตร. (2536). ข่าวสารข้อมูลกับความสำคัญของการพัฒนา ในคนกับ ดิน น้ำ บัญชา จุดเปลี่ยนแห่งความคิด. กรุงเทพฯ: สถาบันชุมชนท้องถิ่นพัฒนา.

เอนก นาจิกมูล. (2528). การแพร่กระจายของเพลงพื้นบ้านภาคกลาง. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. (2528). เพลงนูกกดดั่ง ฉบับปรับปรุง. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์เมืองโบราณ.

_____. (2549). เพลงพื้นบ้านภาคกลาง จากแม่บัวผัน จันทร์ศรี ศิลปินแห่งชาติ. กรุงเทพฯ: ฟิลส్泰ล.

อภิลักษณ์ เกษมผลกุล. (2547). เพลงบอกบุญจังหวัดตราด: กลวิธีใหม่น้าวใจและบทบาทต่อสังคม. วิทยานิพนธ์บริณญาอักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิต, สาขาวชาติไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อรทัย จิตไธสง. (2544). การถ่ายทอดภูมิปัญญาชาวบ้านในการพึ่งพาทรัพยากรธรรมชาติ เชิงธุรกิจชุมชน. บริณญาณิพนธ์บริณญาศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต, สาขาวัฒนศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- อาณันท์ กัญจนพันธุ์. (2548). ทฤษฎีและวิธีที่ใช้ของการวิจัยข้ามวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ: ออมรินทร์พรินติ้งแอนด์พับลิชิ่ง.
- อุดม เหยกีวงศ์. (2546). หลักสูตรท้องถิ่น: ยุทธศาสตร์การปฏิรูปการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: บรรณกิจ.
- อุดม เพชรสังหาร. (2540). การพัฒนาสุขภาพจิตโดยอาศัยวัฒนธรรมหรือภูมิปัญญาท้องถิ่น. *วารสารการมีสุขภาพจิต*, 5(1), 76-77.
- อุทัย ดุลยเกษม. (2543). ศึกษาเรียนรู้. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสตดគรี-สุนทรดีวงศ์.
- เอกวิทย์ ณ ถลาง. (2540). ภูมิปัญญาชาวบ้านสืภาค: วิถีชีวิตและกระบวนการเรียนรู้ของชาวบ้านไทย. นนทบุรี: สุโขทัยธรรมชาติวาระ.
- _____. (2544). ภูมิปัญญาชาวบ้านกับกระบวนการเรียนและการปรับตัวของชาวบ้านไทย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์อัมรินทร์.
- Backer, J. R. (2000). The greig-duncan folk songs. *Folk Singer*, 59(200), 337-340.
- Gardner, H. (1999). *Multiple intelligences for the 21st Century*. New York: Basic Books.
- Graham, S. J. (2002, December). The music of American folk song and other selected writings on American folk music. *Book Review*, 59(2), 367-369.
- Knowles, P. W. E. (1976). *North America in Maps: Topographical map studies of Canada and the USA*. London: Longman.
- Merriam, S. B. (2002). *Qualitative research in practice examples for discussion and analysis*. SanFrancisco: Jossey-Bass A Wiley.